

2019 VENI SANCTE

HÍRLEVÉL

Egyházmegyei Katolikus Iskolák Főhatósága

6. évfolyam/3.

VENI SANCTE SPIRITUS

Urunk hálát adunk a nyári vakációért.

Köszönjük a szép lelkigyakorlatokat, az utazásokat, a természet szépségét, a társakat, a magányt. Köszönjük, hogy Te mindannyiunkkal ott voltál. Köszönjük, hogy mindannyiunk számára tudtál újat adni. Köszönjük szeretetedet, tanításodat, vezetésedet, a nehézségeket. Kérünk, segíts, hogy a megtapasztaltak ne csak élmények legyenek, hanem életünk részévé váljanak. Add Urunk, hogy a nyári pihenés és feltöltődés után az új tanév hétköznapijaiban is nyitottak maradjunk. Ne csak nézzünk, hanem lássuk, mit kell tennünk és Szentlelked erejével mindig meg is tesszük. Most a tanév kezdetén, ismét tele vagyunk tervekkel - mit fogunk csinálni az iskolában, az osztályban, kollégáinkkal, otthon, barátainkkal, ismerőseinkkel...

Urunk, kérünk vigyázz ránk, nehogy Rólad elfeledkezzünk! Tudjunk megállni, időt szánni szentmisére, imádkozásra, szentírásolvasásra. Segíts, hogy meghalljuk; hívsz minket, szólj hozzánk. Kérjük Szentlelkedet, hogy kitartsunk hűséggel mindenben, amit Te kérsz tőlünk. Segíts úgy élni mentségek, kibúvók keresése nélkül, ahogy egyházad tanítja. Amen.

Szép új tanévet kívánunk mindenkinek: Csáki Tibor

Mégis örömm...

Nyári lelkigyakorlatunkon Pál apostol Filippiekhez írt levelét dolgoztuk fel Gyökösy Endre *Mégis örömm* c. könyve alapján. Pál apostol börtönből írja ezt a levelet, mégis tele van örömmel, békével. Mi ennek a forrása? Erre kerestük a választ a lelkigyakorlaton, hogyan találhatnánk meg mai élethelyzeteinkben a „*Mégis örömet*”.

Az első örömm amit felfedeztem, a mégis örömm egyik forrása: Van barátom, vannak barátaim. Neked vannak e igaz barátaid? Tudniillik ezek a barátok jóban-rosszban barátok. Ha rossz helyzetbe kerülsz, akkor is van olyan, akire számíthatsz. Ha ilyen nincs, akkor keressük és kérjük Istentől, mert ez igen nagy dolog.

A második mégis örömm amit felfedeztem, hogy Gazdám, (Pásztorom) van. Nincs borzasztóbb mint gazdátlan embernek lenni. Azt jelenti ma-

gyarul: elhagyott, elveszett. Ilyen elveszett, önmagát elveszített ember sok él közöttünk. Szomorúságunk vagy búskomorságunk egyik oka az, ha nem éljük át eléggé: Mi nem vagyunk gazdátlan emberek. Gazdánk van, tartozunk valakihez. A mégis örömm forrása többek között, hogy Gazdám van. Tud szeretni, örülni.

A harmadik örömmforrás, amikor Krisztus követői az Úrban vannak együtt, az Igében, a közösségben, szeretetben, örömben, szolgálatban. Ez az életelemünk.

Nagy kérdés, hogy mi a mi életelemünk? Felül kellene vizsgálunk tanítványi életünket, hogy életelemünk-e az nekünk? Akkor vagyunk igazán elemünkben, amikor az Úrban vagyunk, amikor az Úrról beszélgetünk egymással? Vagy talán akkor amikor fociról van szó vagy finomságokról? Megvizsgálhatjuk mi a mi életelemünk: Van aki a gyerekeről beszél, van aki a főzés-

ben-sütésben, van aki a kertjében van igazán elemében. De jó lenne megtanulni elmélyülni az Igében, a szolgálatban, a szeretetben a mégis örömben, akár kórházi ágyon is...

A negyedik mégis öröm forrása: „*Hálát adok az én Istenemnek minden rólatok való emlékezésében...*” Ez a forrása a mégis örömnek, hogy szabad visszaemlékeznünk. Emlékezzetek ha nagyon idegesek vagytok, emlékezzetek kedves alkalmakra. Amikor nagy a feszültség bennem és nem tudok elaludni akkor szép emlékeket idézek fel - s akkor ragyogni és örülni kezdek, és így talál rám az álom.

Pál apostol amikor visszaemlékezett, így kezdi: *"Emlékezem nagy hálaadással."* Ha megsavanyodsz, elkeseredsz, ha nem tudsz aludni - emlékezz. Emlékezés azokra az időkre, amikor *"Gazdám - bár méltatlan voltam rá felemelt-megsebzett de be is kötözött."* „*Akik az Istent szeretik, azoknak minden a javukra szolgál.*” Emlékezzünk ezekre és megvidámodik a szívünk.

Az ötödik örömforrás: Nagy örömmel könyörögni. Mert ez különleges öröm, lehet hogy ezt még egyikünk sem tette. Sokféleképpen szoktunk imádkozni: vajon nagy örömmel könyörögtem-e a már? Hogy senki se maradjon ki:

- Amikor a hüvelykujjamat kinyújtom, azokért imádkozom, akik a szívemhez legközelebb állnak.

- Azután a mutatóujjam jön: ekkor azokért imádkozom, akik mutatják nekem az utat Isten felé.

- Amikor a nagy ujjamat fellemelem a világ nagyjaiért imádkozom, hogy Isten Szentlelke őrizze meg őket, irányítsa őket és béke legyen ezen a földön.

- A következő a leggyengébb ujjam, itt a gyengékért imádkozom, az elesettekért.

- A végén jön a kisujjam, a legkisebb, az vagyok én. A

végére hagyom magamat. Legyen velem az Úr, áldja meg az én mindennapi kenyeremet.

- Utoljára a tenyeremet tartom az ég felé, hogy Uram Istenem, áldj meg mindenkit aki a tenyereden van, aki ezen a földön él.

Hatodik forrása az örömnek: Azt mondja Pál apostol: „a szívemben hordalak titeket” Láttunk már fiatal ragyogó arcú viselő asszonyt, aki összekulcsolja a kezét és ragyog. Az a foglalkozása, hogy tündököl. Az anyaság szépsége... Pál aki se anyja se apja nem volt, mégis azt mondja: a szívemben hordalak titeket. Mert a szívében van egy egész gyülekezet, sok sok ember.

-Imádkozz azokért akiket a szívedben hordasz. A mégis öröm egyik fajtája, hogy imád-

kozunk azokért akiket szí-
vünkben hordozunk, akiket
Isten elibénk hoz.

A hetedik örömforrás az, hogy amit Isten elkezd, azt el is végzi, be is fejezi. Ne riadozz, ha Szentlélek elkezdte benned a munkát, Ő el is végzi! Be fogja fejezni, nem gyárt selejtet. Nagyon jó tudni - még akkor is, ha mélyebben érzem magam - hogy az üdvösségem, életem az Ő kezében van és elvégzi majd ama napra. Ő tudja melyik az a nap. Elvégzi veled is, nem fog félbehagyni. Hagyd hogy csiszoljon, hogy munkáljon, szeressen, megsebezzen, bekötözzön.

Alakíts, formáj Uram. A szobrász a márványtömböt nézi, és szeme már a kiformált szobrot látja a kőben, melyben majd sokan gyönyörködnek. A gazda a vetőmagot nézi, s az érett kalászt látja már szeme, amiből sok embernek lesz kenyeere. Az asztalos a deszkákat szemléli, és szeme már látja a kész bútorkat, melyeket sokan használnak majd. S míg a mérnök a sebes folyót nézi a hegyekben, szeme már az óriási gátat látja, amely vizet juttat a kiszáradt földekre.

A Megváltó a bűnösre nézett,

és szeme már megtérését látta, átadott életét, mely csak őt szolgálja.

Ó Uram, bennem, bűnös emberben olyan akarat van, amely a te szent akaratod ellen lázadozik. A márvány enged a szobrász ügyes kezének. A vetőmag kikel, és kálászba szökken. A deszka sem berzenkedik az asztalos ellen. A folyóvíz más mederbe folyik majd, hogyha felépítik az óriási gátat. Ó Uram, végy kezedbe, és Szentlelked által teremts újjá engem! Légy türelmes hozzám, ne mondj le rólam, míg olyan nem leszek, amint te akarod. Ámen.

Ha van igazán mégis öröm, az az, amikor az ember növekszik. Ha megreked valaki, az szomorú. A növekedés pedig boldog öröm. Stagnációt az élet nem ismer, nincs megállás. Vagy nővök, vagy fogynak. Ha nem nősz, akkor fogysz, akkor mindig kevesebb leszel.

Az Agapéban is lehet növekedni, mégpedig ismeretben és minden megértésben, illetve tapasztalatban. Megértésben növekedni, amikor a szeretet tapasztal. Ez véd meg ugyanis az emberi élet legnagyobb veszélyétől a cinizmustól, a rezignációtól, a levertségtől, hogy mersz tovább szeretni mégis, annak ellenére, hogy... Mersz mégis újrakezdeni, jót tenni.

Teréz anya imája

Az emberek esztelenek, következetlenek és magukba fordulnak, mégis szeresd őket!

Ha jót teszel, megvádolnak, hogy önzés és hátsó gondolat vezérli cselekedeteidet, mégis tégy jót!

Ha sikeres vagy, hamis barátokat és igazi ellenségeket szerzel, mégis érd cél!

A jó, amit ma teszel, holnap már feledésbe megy, mégis tedd a jót!

A becsületesség s őszinteség sebezhetővé tesz, mégis légy becsületos és nyílt!

Amit évek alatt felépítesz, lerombolhatják egy nap alatt, mégis építs!

Az embereknek szükségük van a segítségedre, de ha segítesz, támadás érhet, mégis segíts!

A legjobbat add a világnak,

amid csak van, s ha verést kapsz cserébe, mégis a legjobbat add a világnak, amid csak van!

Nyolcadik: A nagyvonalúság öröme. Pál nem szépíti a helyzetet, megírja a barátainak, némelyek ugyan irigységből és versengésben hirdetik az evangéliumot. Hát hogyan? A régi gyülekezet alapítói kezdik elveszíteni a híveket. Mindenki Pált keresi. (féltékenység) Rosszul esett nekik, irigyek lettek. De azért hirdették tovább Krisztust, és ez a vigasztaló. Pál örült. Akár szívből akár színből, ennek örülnök és örülni is fogok. Jó volna megtanulnunk, hogy ne vegye el az örömünket az, hogy mások szeretnék elvenni az örömünket. Mert akadhatnak olyanok, akik el akarták venni Pál örömét. Könnyen elveszíthetjük a kedvünket, lógatjuk az orrunkat, ha valami ilyesmit hallunk.

Kilencedik: A másokért való élés öröme. Pál emberként azt mondja öreg vagyok fáradt vagyok, szeretnék elköltözni. Ám azt is mondja: értetek még élnem kell, szükségem van. Ezt már az igazi jó pásztor mondja nyájának. Ked-

vesen hozzáteszi: A ti örömeitökre. Mi az élet értelme úgy egyáltalán? Az élet értelme az ÉLET; az elpazarolt, az elégetett, a mások örömére leélt élet, ez az élet értelme.

Tizedik: Az örömszerzés öröme. Itt van Timóteus. Ez a pogány apától és zsidó anyától született fiatalember. Miért tartom Timóteust óriásnak? Mert egy életen át tudott második lenni. Mekkora alázat kell ehhez, mekkora szeretet! És Pál apostol is ember volt, Őt is biztos sokszor el kellett hordozni. Haláláig mellette volt. Van-e ennél nagyobb önzetlenség? Egy életen keresztül valakin keresztül szolgálni Krisztust úgy, ahogy Timóteus Pálon keresztül szerette Krisztust. Legyenek áldottak azok az alázatos emberek, bárhol vannak és szolgálnak, akik Krisztus Jézusért egy életen át hűségesen tudnak másodikká lenni.

A mégis öröm ellenségei:

A Filippi levél 2. fejezet egy különös gondolatot hoz az öröm sorozatban: hogy a mégis öröm is lehet hiányos öröm. „*Tegyétek teljessé az örömeimet...*” Ez azt jelenti

hogy még nem teljes Pál öröme. Eleve bele kell törődnünk, hogy itt semmi sem teljes. Miért nem teljes miattuk az öröme?

Három veszélyben fogalmazza meg a gyülekezetnek a diagnózisát, ami az örömet zavarja. Ha ez a három nem lesz, akkor teljesebb lesz az öröm. Mi ez a három: a hiúság, a gőg és az önzés. Keresztényként is örök emberi hiúság fenyegetett már az első században is, hogy ki legyen az episzkoposz a vezető. Tudjuk hogy a jeruzsálemi zsinaton Pál és Péter között is volt feszültség, de az Isten Szentlelke megoldotta.

A hiúság. Adler lélektani iskolája azt állította, hogy az emberélet alap mozgatórugója tulajdonképpen nem a szexus mint ahogy a Freud állította, hanem az érvényesülési vágy. Jung, Freud és Adler közös tanítványa, aki úgy fogalmazott, hogy is. A szexus is és az érvényesülési vágy is, de még azon kívül sok minden. Mi az alaprugó? A hiúság az érvényesülési vágy. Ha ez nem sikerül valakinek, akkor az illető lelki beteg lesz, és ezt a betegséget úgy nevezik hogy kisebbségérzés.

Igen gyakran a hiúság édesestestvére a **gőg**. „Isten a gőgösöknek ellenáll, az alázatosoknak azonban kegyelmet ad.”

A harmadik öröm-ellenség az **önzés**. Pál kérése: „*Ne nézze Ki-ki a maga hasznát, hanem mindenki a másét is.*” Pál azt mondja a másét is, és a hangsúlyt erre az *is*-re teszi. Nem kéri hogy ne nézd a saját javadat. A kereszténység nem egyenlő az ostobasággal, ütődöttséggel, de ne keressd úgy a magad hasznát, hogy a másakra ne légy tekintettel. A hiúság, a gőg, az önzés, az önállítás ősi alapvető ösztöne: azaz önmagamat állítom előtérbe. Van egy másik ösztön, a *homo christianusé*, a Lélek által: az önátadás ösztöne. A krisztusi önátadást ugyanis így kell gyakorolnotok: *„Egyetértők legyetek, ugyanazt a szeretetet tanúsítsátok amit Krisztus irántatok”,* és az az érzület, az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban volt:

KIÜRESÍTETTE MAGÁT.

„Embernek maradni” Az új váci püspök

A püspökszentelésen Marton Zsolt szólt egybegyűltekhöz. *„Hűséges az Isten”* (1Kor 10,13b) – püspöki jelmondatából kiindulva mondott köszönetet eddigi életéért, elsősorban Istennek. Megköszönte, hogy az Úr meghívta a papi és a püspöki szolgálatra. Köszönetet mondott szüleinek, testvérének, rokonainak és barátainak. Megköszönte tanítóinak, nevelőinek, korábbi plébániai híveinek és a Fokoláre mozgalom tagjainak is, amit érte tettek. Kifejezte köszönetét az őt pappá szentelő Keszthelyi Ferencnek, akinek a titkára is lehetett. Külön megköszönte Beer Miklósnak, akinek hatalmas embersége példa számára, hogy megismerkedésük óta bizalmába fogadta, mindig támogatta. Az új megyéspüspök ezután felvázolta főpásztori programját. Felidézte azt a történetet, amikor nagykátai káplán korábban elment a strandra a hittanosokkal együtt, akik korábban talán még nem láttak

papot fürdőnadrágban. Az egyik kisgyerek odament hozzá és azt mondta: az atya olyan, mint egy ember.

„Szeretnék püspökként is ember lenni” – hangsúlyozta Marton Zsolt. Elmondta, szeretne a püspöki kar közösségének értékes tagja lenni. Egyházmegyéje papjainak pedig azt üzente, szeretne ugyanazzal a szívvel jelen lenni közöttük, mint eddig, nem ki lépve a papi rendből, hanem főpásztoruként, a presbitérium élén állni. Marton Zsolt hálás a tízéves plébánosi és a hétéves esperesi tapasztalatokért, hogy ezáltal részesülhetett paptársai örömeiben és megérthette nehézségeiket is. Szeretne egyházmegyéje lelkipásztorainak atyja lenni, időseb-

beknek és fiataloknak egyaránt. Mindenkiel személyesen kíván találkozni, és lehetőségei szerint mindenkit meglátogatni. Szeretettel köszöntötte a kispapokat, az egyházmegyében szolgáló ál-

landó diakónusokat és a többi világi munkatársat is, akiknek fontos szerepük van Isten országa építésében.

Az egyházmegye híveinek Szent Ágostonnal szólva azt üzenete:

„Veletek vagyok keresztény, és értetek vagyok püspök.”

Kérte őket, szeressék a papjait, imádkozzanak értük, és

azokért, akik a lelkipásztorkodásban segítségükre vannak. *„Veletek együtt alkotjuk Krisztus Egyházát. Mivel püspökként is szeretném megismerni az egyházmegyémet, a*

plébániai ünnepek alkalmával találkozni fogunk.”

Jövőbeli püspöki szolgálatára egy hasonlatot hozott: *„Nem bozótvággóval jöttem vissza az egyházmegyébe, de jó szőlősgazda módjára – a Szentlélekre figyelve –, ha kell, megmetszem a szőlőt ott és akkor, amikor szükséges. Nem azért, hogy fájjon a vesszőknek, hanem hogy a tőke még bővebben teremjen.”*

A új püspök címerének pajzsában szerepel a piros szín, a mindhalálíg való szeretet szimbóluma. Kinevezését is egy vértanú szent emléknapiján kapta, szentelése pedig egy vértanú apostol ünnepén történt. Ezt Istentől jövő üzenetként és meghívásként értelmezi.

„Kész akarok lenni az életemet is odaadni Egyházamért és a rám bízottakért, akár a vértanúság árán is. Meghívom az egyházmegyémet, hogy a jövőben is elszánt hűséggel, és szelíd szeretettel ragaszkodjunk az evangéliumi hithez és tiszta erkölcsiséghez” – fogalmazott.

Eucharisztikus kongresszusra készülünk

Ennek egyik jele, hogy egyre több templomban újra megjelent a közös szentségimádás. Létrejött *A szentségimádás iskolája* elnevezésű képzés, amely az Istennek tetsző imádságra és szentségimádásra akarja megtanítani a katolikus keresztényeket. Az Eucharisztia mint szentség elsősorban és mindenekelőtt az Eucharisztia megünneplését jelenti, amelyhez hozzátartozik a szentáldozás. A szentáldozás révén erősödik a Krisztussal való egységünk és életközösségünk.

Napjainkban az eucharisztikus lelkiség másik fontos jele és eszköze a szentségimádás. Jézus szentségi, de valóságos jelenlétéből következik, hogy az Eucharishtiában jelenlévő Krisztusnak kijár a tiszteletnek az a formája, amit imádnak szoktunk

mondani, hiszen Őbenne, aki testi valóságában nekünk ajándékozta magát, egyben az Isten Fiával találkozunk. Már Szent Ágoston is azt írja, hogy *„senki sem eszi ezt a testet anélkül, hogy előbb ne imádná; és bűnt követnének el, ha nem imádnának”*.

A II. vatikáni zsinat után kezdett háttérbe szorulni a szentségimádás, mert egyesek túlzottan azt hangsúlyozták, hogy a szentmise és a szentáldozás fontosabb, mint a megmaradó Eucharisztia és annak imádása, hiszen Jézus azt mondta: *„vegyétek és egyétek”*. Főként Nyugat-Európában vannak olyan helyi egyházak, egyházközségek, ahol szinte teljesen kihalt az Eucharisztia imádása.

Az imádás és a méltó szentáldozás szempontja már a trentói zsinat határozataiban is összefonódnak, de egységük csak a II. vatikáni zsinat utáni Eucharisticum mysterium (1967) kezdetű kongregációs utasításban lett a legvilágosabban megfogalmazva: *„Amikor a hívők az Oltáriszentségben jelenlévő Krisztust imádják, emlékezzenek arra, hogy ez az isteni jelenlét az áldozatból ered, és a szentségi és egyben lelki áldozás felé irányul” (50. p.)*.

A szentségimádó lelkületet ki

kell egészíteni a Jézussal a szentmisében egyesülni akaró áldozat bemutató lelkülettel. A szentmise és a szentségimádás elválaszthatatlan kapcsolatát szem előtt tartva még a szentségkitételnél is kerüljünk el mindent, „*ami elhomályosítaná Krisztus kívánságát, aki az Oltáriszentséget elsősorban azért rendelte, hogy nekünk táplálékunk, orvosságunk és vigaszunk legyen*” (82.p.). Ezért van az, hogy mostanában az Oltáriszentséget, a díszes monstranciát már nem a régi főoltár fölött lévő trónusra szoktuk kihelyezni, hanem a szembemiséző oltárra. Ezáltal is lehet jelezni, hogy a szentségimádás ideális helye ugyanaz az oltár, ahol az Eucharisziát ünnepeltük.

Az elmúlt évszázadokban a szentségimádás főként a valóságos jelenlét megvallására szolgált, és arra, hogy imádási kötelezettségünket megadjuk a szentségi Jézusnak. A mai szentségimádásokban már egyéb szempontok kerülnek előtérbe. Például a szentségi Jézus jelenléte segít bennünket abban, hogy jobban tudjuk tudatosítani az Isten jelenlétét és közelségét. A szentségimádást azonban nem szabad csak úgy felfognunk, mint

imádkozást Isten különleges jelenlétében. Igaz, hogy az Eucharisziában az Isten Fiát imádjuk, de azt a Fiút, aki értünk emberekkért, a mi üdvösségünkért emberré lett, szenvedett, meghalt és feltámadott, aki most az Atya jobbán ül, és közbenjár értünk. Krisztus jelenléte az Eucharisziában nem a húsvét előtti Krisztusé, hanem a meghalt és feltámadt Üdvözítőé – vagyis eszkatológikus jelenlét. Mindnyájan tudjuk, hogy Isten mindenütt jelen van, de aki letérdel az Eucharisztia előtt, az a szentségi színek alatt jelenlévő Jézus Krisztust, megváltásunk misztériumát imádja, vele találkozik.

Dolhai Lajos

Mindenik ember lelkében dal van.

*Katolikus
iskolák a
váci egyház-
megyében.*

Örömmel adjuk közre új kiadványunkat, évkönyvünket, mely Babits Mihály hallhatatlan verssorát vette címadóul.

Megpróbáltuk benne összefoglalni az elmúlt ö év munkáját, törekvéseinket és tapasztalatainkat, bemutatni régi és új intézményeinket, mindent, amiért az elmúlt időszakban hálásak lehetünk.

*Arról tudják majd meg, rólatok,
hogy a tanítványaim vagytok,
hogy szeretettel vagytok
egymás iránt.” (Jn 13, 35.)*

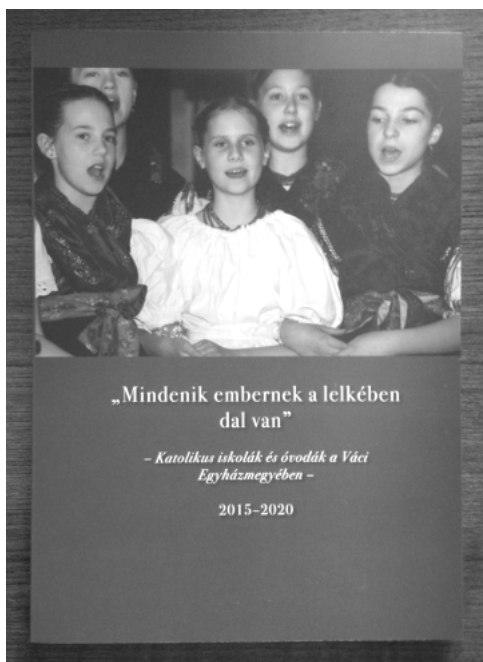
Ezt a jézusi pedagógiát próbáljuk megvalósítani a Váci Egyházmegye iskoláiban.

*Mindenik embernek
a lelkében dal van
és a saját lelkét hallja
minden dalban.*

*És akinek szép
a lelkében az ének,
az hallja a mások énekét is
szépnek.*

(Babits Mihály)

Azért állítottuk össze ezt a könyvet, hogy meghaljuk a lelkünk mélyén ezt a dalt... hogy segítsünk annak a tízezernél is több diáknak, közel ezer pedagógusnak, akik a Váci Egyházmegye Oktatási Intézményeihez tartoznak, hogy fölismerjék a dallamot, ami a szívük csendjében szól... hogy rácsodálkozzunk a többletre, amit az egyházi iskola hordozhat magában...

„Mindenik embernek a lelkében
dal van”

– Katolikus iskolák és óvodák a Váci
Egyházmegyében –

2015–2020

Igazgatói lelkigyakorlat

A katolikus iskolák és óvodák vezetői augusztus 21-22-én tartották immár hagyományossá vált tanévkezdő lelki és szakmai napjaikat nemzeti kegyhelyükön, Mátraverebély-Szentkúton.

Csáki Tibor főigazgató nyitotta meg a két napos rendezvényt Gyökössy Endre: *„Mégis öröm”* című témájával. Bevezetőjében bemutatta az elkészült évkönyvet, amely a Váci Egyházmegye katolikus iskoláiról és óvodáiról szól, utalva arra, hogy a *„Mégis öröm”* bennünk kezdődik. *„Mi lehet az a többlet, amit hordozni tudnak ezek az intézmények?”* Az, ha képesek átölelni a gazdagot és a szegényt, és igényes pedagógiát művelnek akkor is,

amikor sokszor olyan a munka, mintha sivatagot öntöznénk.

Témájában az isteni és sarkalatos erények jelenkori jelentősége és megélési lehetősége után a *„mégis öröm”* forrásait fogalmazta meg, saját tapasztalataival előbbé téve azokat. Ilyen források: a barátság; az Istenbe való beleegyezés; benne lenni egy közösségben; a hálaadás; a másokért örömmel könyörögni tudás képessége; a mások szívébe hordozásának képessége; annak bizonyossága, hogy amit Isten elkezd, azt be is fejezi; amikor még alakítható vagyok és így növekszem.

A délelőtti további részében Orosz Lóránt OFM kegyhelyigazgató mutatta be a kegyhely történetét, múltbéli és jelenkori jelentőségét.

A délutáni előadást Uzsalyné Dr. Pécsi Rita, az EKIF pedagógiai vezetője tartotta: „Gyökerek és szárnyak” címmel. Az öszere-teten való felülemelkedésre, a ki-felé tárulkozásra fókuszált előa-dása. Annak a valóságnak a megélésére hívott meg mindany-nyiunkat, amely a másik ember mérhetetlen tiszteletén alapszik és minden pedagógiai módsze-rünk alapja: „*Segítek felfedezni és működtetni saját gazdagságodat.*”

A délután második részében Maczkó Mária eMeRTon-, Ma-gyar Örökség-, KÓTA Tanári-, és Prima Primissima -díjas népdal-énekes volt vendégünk, aki gyö-nyörű énekével és élete tapasztalatainak megosztásával emelte lelkünket a végtelen isteni szertet felé.

A következő nap délelőttjén még Dr. Csáki Tibor és Dr. Pécsi Rita folytatták az előző nap meg-kezdett elmélkedéseiket és előa-dásaikat, egyre inkább rátérve a szakmai kihívásokra és hangsú-lyokra, amelyek iránymutatóak lesznek számunkra az előttünk álló tanévben.

A nap további részében a szak-mai feladatoké volt a szerep. Sel-meczi Zoltán, OH munkatárs, az EKIF főigazgatóhelyettese mu-tatta be a törvényi, jogi változá-

sokat. Vendégünk volt: Gerendás János , az Ok-tatási Hivatal tan-felügyeleti osztályának vezetője. A pedagógus minősítésekről, szakfelügyeleti rendszerről tartott továbbképzést. Maksáné Kovács Krisztina az EKIF gazdasági igazgatója a ismertette a az EKIF gazdasági programját. Lux Amb-rus Tanügyigazgató a következő évi feadatokról, képzésekről tar-tott előadást.

A program a Mátraverebély -Szentkúti Nemzeti Kegyhely templomában Beer Miklós le-köszönő váci püspök szentmi-séjével ért véget.

Rojtos Krisztina

Megnyitotta kapuit új gim-náziumunk Veresegyházon

2019.szeptember elsején fel-szentelték az új Veresegyházi Katolikus Gimnáziumot. Az ott elhangzott beszédekből idézünk:

Három évvel ezelőtt 2016 szept.1.-én olvastuk fel az Ala-pító okiratot: A Váci Egyházme-gye érzékelve az idők jeleit és látva Veresegyház fejlődését, az Önkormányzattal egyetértésben úgy döntött, hogy 2017 szeptem-berében Katolikus Gimnáziumot indít a városban. Mivel az előző

katolikus iskola védőszentjei Árpádházi Szent Erzsébet és Szent Imre voltak, a Gimnáziumot az Ő oltalmukba ajánljuk. A Gimnázium szervező igazgatójának felkértük Prehodáné Nagy Évát. Épüljön ez az iskola Isten dicsőségére. Terjedjen általa a békeség evangéliuma. Szolgálja a város kulturális fejlődését, az evangelizáció ügyét.

Két éve elindult az Oktatás. Köszönjük az Önkormányzatnak, hogy ehhez helyet biztosítottak. Elindult az építkezés, kívül és belül. Köszönjük mindazok segítségét, akik ebben az építkezésben így-vagy úgy részt vettek. Azoknak akik megálmodták, akik az álmot megvalósították, akik a megvalósítást támogatták. Az egyik építkezés befejeződött, a másik folytatódik. Az iskola

olyan mint minden ház, mégis más. Megtanulod benne az Á-t a B-t a C-t, s az emberek becsületét.

Az iskola olyan mint minden ház, építeni kell, szépíteni kell, szeretni kell ahhoz, hogy otthonná váljon... , hogy az életet, a növekedést szolgálja. Ezért nem mindegy, hogy milyenek a falak, milyen a folyosó és az udvar, és hogy milyen a tartalom. Ezért örülünk annak, hogy organikus pedagógiai munka indult el, és hogy a szaktantárgyakhoz szervesen kapcsolódik a családi életre nevelés is.

Azt kívánjuk ezen a napon, hogy teljen meg léttel ez az iskola, hogy a mustármagok hatalmas fává nőjenek.. Minden egyes diák egy csoda. Nem lehet tudni, hogy kiben mi lakozik: egy új Ady Endre vagy épp Blaha Lujza. Ha ajtót nyitunk előttük, esélyt adunk nekik, hogy kibontakoztassák személyiségüket, a tehetségüket. Nem kell hozzá mást tenni, csak egymásból a jót kiszerezni.

*Antoine de Saint-Exupéri:
Fohász*

*Uram, nem csodákért és
látomásokért fohászlokod, csak
erőt kérek a hétköznapiakhoz.
Taníts meg a kis lépések
művészetére!*

*Tégy leleményessé és ötletessé, hogy a
napok sokféleségében és
forgatagában idejében rögzítsem a
számomra fontos felismeréseket és
tapasztalatokat!*

*Segíts engem a helyes időbeosztásban!
Ajándékozz biztos érzéket a dolgok
fontossági sorrendjében, elsőrangú
vagy csak másodrangú
fontosságának megítéléséhez!*

*Erőt kérek a fegyelmezettséghez és
mértéktartáshoz, hogy ne csak
átfussak az életen, de értelmesen
összam be napjaimat, észleljem a
váratlan örömöket és magaslatoakat!
Őriz meg attól a naiv hittől, hogy
az életben mindennek simán kell
mennie!*

*Ajándékozz meg azzal a józan
felismeréssel, hogy a nehézségek,
kudarok, sikertelenségek,
visszaesések az élet magától adódó
ráadásai, amelyek révén növekedünk
és érlelődünk!*

*Küldd el hozzám a kellő
pillanatban azt, akinek van
elegendő bátorsága és szeretete az*

igazság kimondásához!

*Az igazságot az ember nem
magának mondja meg, azt mások
mondják meg nekünk.*

*Tudom, hogy sok probléma éppen
úgy oldódik meg, hogy nem teszünk
semmit.*

Kérlek, segíts, hogy tudjak várni!

*Te tudod, hogy milyen nagy
szükségünk van a bátorságra.*

*Add, hogy az élet legszebb,
legnehezebb, legkockázatosabb és
legtörékenyebb ajándékára méltók
lehesünk!*

*Ajándékozz elegendő fantáziát
ahhoz, hogy a kellő pillanatban és a
megfelelő helyen – szavakkal vagy
szavak nélkül – egy kis jóságot
közvetíthessek!*

*Őriz meg az élet elszalasztásának
félelmétől!*

*Ne azt add nekem, amit kívánok,
hanem azt, amire szükségem van!*

*Taníts meg a kis lépések
művészetére!*

